

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
8 martie st. v.
20 martie st. n.

Ese în fiecare duminică.
Redacțiunea în
Közép-uteza nr. 395.

Nr. 10.

ANUL XXIII.
1887.

Pretul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

O TIROLESĂ.

Amintire.

Cu haină albastră și ochi de lumină,
Cu părul de aur și față senină,
Mai vino fecioră din lumea ta ăr,
Pe razele luni, pe-al nopții lin car!

Din negura vremii în ce ești perdată,
Adu-mi anii tineri și viața trecută;
Căci pră ne iubirăm ca singur să fim
Și pră-mi este viața un sarbăd pustiu.

Simfonii divine — a tale dragi șopte
Și vis de durere — fatala ta mărte;
Simțiri neinvins d'atunci me străpung.
Pribăg sunt pururea, munți, văi nu-mi ajung.

Pe genele mele adese se pune
O ceta prin care zăresc o minune,
Când viața mea este un basm îngrozit
Și mărtea ta 'n gându-mi nu are sfârșit.

Cu valea pădurei, cu codrul ce geme,
Te plâng o! perdat-o, în neguri de vreme...

În echo! de jale se sfarm' al meu cânt...
Și capu-mi înclină pe sântu-ți mormânt!

Traian H. Pop.

Fără credință.

— Novelă —

(Urmare.)

Un chimic are la îndemână toate elementele constitutive ale unui fir de ierbă și totuș nu este în stare de a construi unul, asemenea celui de pe câmp. Dar apoi, când i s'ar dice, ca să facă din nimica, să facă numai ceva, puțin, un grăunte de nisip... Nu se pôte. Din nimic, nimic se alege...

«Am înțeles, ce scump este fieșecare obiect din natură. Am înțeles, ce fință prețioasă este omul, acesta compozițiune minunată a naturii. Cum stă el înaintea mea, se mișcă, grăește, judecă, mediteză. Ce scump, ce prețios!

«Și totuș, cât de puțin preț se pune câte odată pe densus: este aruncat în tină, este bătut cu sbiciul. El ănsuș uită de valorea și demnitatea sa, se pleacă, se încovioie și se face slugă la alții. Dar una este domnul cu sluga sa: aceeaș materie, aceeaș țesetură. Omul imbecil și servil, este o bațocură aruncată în obrazul stăpânului îngâmfat; când se umilește, dice:

— Sunt format din aceeaș stofă, ca și tine; me plec și tărăesc sub privirea ta; mințesc, blastem și crișnesc din dinți pe ascuns; veđi ce fel de lucruri frumoșe sunt în tine. Una sântem noi, frate!

Părea că vorbele din urmă se referesc încâtva și la Livia, în care Dănescu presupunea simburile unui sânge aristocratic, se pleacă un pic spre densus, glasul lui căpeta un accent malițios, buzele lui zimbiau.

Ea își puse cotul pe spătarul scaunului și răzimându-se astfel, privia acuș la Dănescu, acuș se perdeea în depărtare.

— Toți sântem una; — continuă densus, — una cu pământul, cu universul; numai în formă diferim, precum frunzele unui arbore, una sunt cu trunchiul, deși diversi în formă. Atomul de fer, ce circulă prin sângele nostru, este tot acela, ce se află în meteor-

liții, cari vin din sfere străine, și tot acela, despre care analiza spectrală ne spune, că se află în sôre. Toți sântem din aceeaș materie formați, toți purtăm în noi de asemenea ura și iubirea, din veci și până în veci.

Livia își lăsă mâinile în pôle și remase pe gânduri; se uită în sus la densus și îl sorbiă cu privirile ei infocate. Cât de frumos i părea omul acesta, despre care se dicea că ureșce și desprețueșce pe totă lumea.

— Dta dară iubeșci ómenii? — întrebă densus încet, cași prin vis.

— Da. Eu iubesc adevărat și fără falsitate, nu din fantăsie. Îi iubesc ori îi ureșc, în puterea materiei, din care sânt format. Fiecare atom pörtă cu sine, ca atribute proprii, niște puteri, ce noi numai în parte le-am putut încă sondă. Un magnet iubeșce ori ureșce pe celalalt magnet; fiecare atom în noi, este un mic magnet cu atributele sale; conglomerarea lor represintă trupul, cu forma sa eternă; ăr compozițiunea atributelor din aceste părțicele mênunte, ne dă aceea ce noi numim suflet; puterea de a gândi și a medită, de a urî și a iubi.

— Și de când sânt aceste așa?

— Din etern; pentru-că este imposibil de a-ți inchipui, că a esistat odată spațiul imens fără un atom, un molecul. ăr un molecul este imposibil de a fi gândit, fără de calitățile sale inerente, adeca sufletul seu.

— Și apoi, când móre omul, ce se întâmplă? — întrebă ea mai departe.

— Este, cași când unul, care viséză, se întorce pe cealaltă lătura și viséză altceva.

Ea își plecă fruntea și se gândi.

— Așa dară eu, acuma când vorbesc cu dta, vorbesc în vis; — dice ea la un timp.

— Viața este un vis.

— Hm, eu visez... te ved cum stai lângă mine... aud cum grăești de plăcut... me aflu bine... dar este numai un vis... fă să fie realitate, trezeșce-me...

— Las' să te inghimp cu un pumnal și te vei trezi; — respunse el glumind.

— În cealaltă viață; — adause ea și rise cu nevinovăție.

— Da; apoi acolo vei visă altceva, uitând momentan, tot ce ai visat până acum aici. Din visul acela vei trece în alt vis, și tot așa în etern.

— E bine, pentru ce este dară omul pe lume, ce menire are?

— Ierbă, care creșce primăvera, se vesteșce tómnă și putreșce, ca în pământul ingrașat în chipul acesta, să pótă creșce pe viitor altă ierbă. Analog acesteia este și menirea omului, de a mijloci circulațiunea vieții în natură.

— Oh Dómnă, dta nimiceșci în om ori ce ilusiune, ori ce speranță!

— Cum?... eu?... din contră. Gândeșce, domnișórá, dta iubeșci... pe tată, mamă...

— Da, fórtă îi iubesc.

— Mai vértos inse, iubeșci ceva om străin...

— Me rog...

— Acum șcii, iubirea precum și ura sânt atributele corpului, prin urmare nu pót fi nimicite; gândeșce... o iubire, ce are să țină în veci... cine șcie, pôte înainte de acesta ați fost impreunăți în petalele unei flori frumoșe... astăđi ve iubiți serbinte... ăr în cealaltă viață, volbura depe un mormânt, se va trage până la vegetațiunea depe celalalt mormânt... Un flutur va duce mirosul depe o flóre pe cealaltă... În veci...

— În veci; — șopti fetița involuntar.

— Da; în veci... Sdrobeșce un grunz de sare,

il topește în apă, mestecă apa cât îți place, și o lasă apoi să evaporeze: vei vedea mai târziu, cum molecul se trage la molecul, fiecare la acela, pe care îl iubește; și vei afla pe fundul vasului cristale regulate, chiar de aceeași formă, ce au avut-o mai înainte în grunzul cel mare. Pentru ce nu s'a format pe fund o grămadă diformă? Pentru ce s'a atras un molecul și s'a respins celalalt?... Pentru ce?... Oh, sînt multe lucruri în natură, pe cari omul nu le vede...

— Tot așa grăești dta cu toți? — întrebă ea, ca fascinată de influința acestui om.

— Eu nu știu minți, — dîse el, — pentru aceea nici nu am noroc. Port în mine nefericirea, precum bolnavul poartă otrava bôlei sale, în sângele seu.

Ea se uită cu milă și sinceritate în obrazul lui Dănescu; în sufletul ei nevinovat i părea atât de frumos, chiarificat: gândirile și ideile lui mărețe, sublime. Și omul acesta dîce, că e nefericit: ore pentru ce, și ore cum ar trebui mîngăiat? Cine știe... cine știe...!

El trecu de vr'o câteva ori gînditor în sus și în jos prin salon, apoi cași cum iute ș-ar fi adus aminte de ceva, își luă pălăria, se plecă și eși.

VI.

Intr'o duminică dimineța făcu Dănescu dimpreună cu Zoran o excursiune pe delul Crucei, un del ce se ridică în formă piramidală, în apropierea orașului, și depe a cărui pisc se deschide un aspect foarte frumos pe regiunile învecinate. Ei plănuiră de mult excursiunea acésta, dar o împregiurare ori alta îi impedecară până acum îndeplinirea ei.

Eră o dimineță magnifică, sorele se ridică maiestos de după munții, Marmăției, când ei urcau cu pași ușori cărarea, ce duce șerpuind pe delul țepiș în sus. Ajungînd în vîrf, ei deter de o poiană plăcută, depe care razele sôrelui sorbiau cu aviditate picurii de rouă. Ei priviră odată în giur, apoi trăgîndu-și paltónele, le-a aruncat pe pajiste, și se întinser comod pe dênsele.

Amîndoi remaseră cîtva timp în tăcere, părea că ascultă la cîntecul unei ciocârlii, ce se audia modulându-și glasul sus în aer, fără inse de a puté fi observată undeva.

Dănescu se întinse pe ierbă și rupse de sub o tufă, ce eră în apropiere, o frunză mare de ferice; o plantă acésta, ce creșce prin păduri și sémênă cu plantele esotice, numai că are un cotor sec, lemnos. El își puse frunza acésta pe obraz, în formă de evantaiu, spre a se apêra de razele sôrelui; neticinindu-i inse de a sta mult timp în pozițiunea acésta, se întorse pe o lature și luând frunza în mână, o întorcea încóce și incolo, și se jucă și își făcea vînt cu dênsa.

— Cum i dîc țêranii la planta acésta? — întrebă Dănescu de prietenul seu.

— Fêrice; — rîspunse acesta, uitându-se mai întieiu d'aprópe la dênsa.

— Hm, și pe aici invetă țêranii gramatica; — observă el malițios, — și e curios, ce manie au de a boteză chiar și obiectele cele mai puțin usitate, conform limbei unui popor vechiu din Lațiu. Cicóre, fêrice, cucută, dela cichoria, filice, cicuta.

— Cum, nu sîntem noi de origine latină? — întrebă Zoran indignat.

— Dêcă e adevêrat, că fiecare țêran își ține în ascuns gramatica unei limbi străine, după ușe pe poliță, atunci nu.

Zoran înțelese unde crépă, și începù a zimbî.

(Va urmă.)

V. Nora.

Scumpei mele Aurelie.

Și pentru tine vreu un vers,
Un vers a mea iubită;
Tu care ești într'al meu mers
O rază strălucită.

Tu care-mi dai atât de mult
Amor în nesfêrșire;
Un spirit nou necunoscut,
Un vis de fericire.

Din gêna ta, din ochii tei
Am prins ades simțirea:
— Simțirea mea aceea dintieiu
Ce dă Dumneșeirea.

Ș-amorul teu atât de sfânt
Mărgăritar ales,
Legând în cer și pe pămînt
Al vieții nòstre mers.

Și numai ție vreu să 'nchin
Eterna mea cîntare;
Tu care știi de al meu chin
Ș-a lumii nepăsare.

Căci numai tu ai înțeles
A lumii nemilóse
Durere grea ce-atât me 'ncercă,
Lovind a vieții-mi barcă.

Și numai tu sôrele meu
Imi strălucești în cale,
Imprășciind a vieții-mi greu
Și chinurile sale

Oh, de-aș puté etern să fii
Insufletit de tine,
Și vieța mea să o inscriu
Cu țile mari senine

În cartea vieții tale — fie
O pagină de aur,
Tu, care ești dulce soție
Și scump al meu tesaur!

Piatra, ianuarie 1, 1887.

G. I. Lazariu.

Denisa.

Piesă în patru acte de A. Dumas-fîul.

(Urmare.)

Marta. Atunci?

Andrei. Atunci, dragă, pentru-că încercarea ce am făcut să trăim împreună n'a izbutit, pentru-că nu vrei să stai la un loc cu dra Brissot, pentru-că vrei să iai de bărbat un om, care nu mi se pare vrednic de tine și în sfêrșit, pentru-că imi dovedești, că ai trebuință să fii supraveghiată de alții și nu de tine. cred că ar fi nimerit să te întorci êr la mănăstire, cum dîceai adineuri. Nu mai ai mult să aștepți până vei ajunge vêrstnică. Atunci — dna de Thauzette

trebuie să ți-o fi spus — vei fi cu totul liberă și stăpână pe toate faptele tale și vei pute face ce vei voi. Er până atunci datoria mea e să fac tot ce-mi va sta prin putință, să te impedec de a severși un lucru, de care, de l'ai face, ai pute să suferi totă viața.

Marta. Văd că ș-a ajuns ținta.

Andrei. Adeca? . . .

Marta. (Rece.) Vreau să ție, că iubești pe dra Brissot, că dâna știe că vrei s'o iai de nevastă, că nu e nimic de ție despre dâna din cele ce sînt de ție despre alții și că dorește să me depărteze din casă, în care vré să fie stăpână. De aceea mai bine me întorc la mănăstire.

Andrei. Când vrei să plecăm?

Marta. Cât de curând.

Andrei. Atunci vom plecă mâne, fiind-că ađi avem lume poftită aici.

Marta. Fie și mâne.

Andrei. Me duc să scriu stariței și să iau mesurile trebuinciose în acêsta privință. . . Ce mult me măhnești! (Ese.)

Scena IV.

Marta singură, apoi Fernand.

(Abiă remâne Marta singură și se duce la piano și incede să cânte nervosă. Apoi se oprește de-odată, scôte un portofoliu mic din buzunar, se uită să n'o vėdă cineva și incede să scrie pe genunchi, indoindu-se. cât pôte, spre a nu o vedé cineva Păuă nu stêrșește de scris, Fernand intră.)

Fernand. Ai să-mi spui ceva dră?

Marta. Ah! Dta ești! Vėdend că nu vii, indată ce ai auđit semnalul, iți scrieam.

Fernand. Dă-mi scrisórea.

Marta. De prisos să ți-o mai dau; acum putem vorbi. (Vré s'o rupă.)

Fernand. Nu o rupe. Decă ar vini cineva, ai pute să mi-o dai, întindendu-mi mâna. Aș allă ce n'ai putut, și nu vei pute, ori nu vei ave vreme să-mi spui, și ar fi cel dintein zălog al increderii și prieteniei dtale. (A rupt hărtia și a aruncat-o în foc). Ai cetit respectuósa mea scrisóre de ađi diminėtă?

Marta. Da

Fernand. Te-a supérat cumva?

Marta. Veđi bine că nu, căci me rugai să viu în salon ca să vorbim. și am venit.

Fernand. De ce n'ai luat indată cartea, în care eră pusă scrisórea?

Marta. Ca să ai vreme să te gândești. Pôte că și incepuse să-ți pară reu de indrêsnela ce ai avut de mi-ai scris în așa chip, și vėdend că am lăsat cartea acolo, puteai să-ți iai scrisórea inapoi, până a nu cădê în alte mâni.

Fernand. N'am făcut așa. Nu e primejdie, pe care să nu fiu gata s'o indur pentru dta.

Marta. Atunci am trimis pe dra Brissot să-mi aducă cartea, cređend, că decă-i vei da-o ei, nu va mai fi nimic în lăuntru, căci putea s'o deschidă.

Fernand. Pentru ce?

Marta. Nu sînt dată în paza ei?

Fernand. Dâna nu ar fi rupt plicul ca să cetescă scrisórea ce eră în carte.

Marta. Atunci și dta cređi ca și frate-meu, că are toate însușirile cele bune. Dar și de n'ar fi făcut acêsta din supraveghiare, o făcea din gelosie.

Fernand. Nu înteleg.

Marta. Ai iubit-o?

Fernand. Eu? Ce nebunie!

Marta. Mama dtale mi-a spus, adaugendu-mi, că trebuie să me feresc de ea. Mama dtale trebuie să știe.

Fernand. De unde să știe?

Marta. Pe mine cum i spui că me iubești?

Fernand. Trebuie să spui mamei că te iubiam, pentru-că acesta eră singurul mijloc să te fac să știi și dta, pe care nu te puteam vedé atât de des cât aș fi voit. Și pe urmă dta ai să-mi fi nevastă, nădejduesc, pe câtă vreme pe dâna nici gând n'am avut vr'odată s'o iau de soție.

Marta. Fiind că eră săracă?

Fernand. Oh! domnișórá . . . remai cu bine.

Marta. Stai! . . . Spune-mi ce s'a întemplat între dâna și dta, vreau să știu.

Fernand. Intre mine și dâna n'a fost alta decât o iubire nevinovată a unui băiat și a unei fetițe crescuti împreună și din care nu mai remâne nimic mai târziu, când băiatul se face bărbat și fetița femeie. Vorbește-i Denisei de iubirea noastră și vei vedé că va ride cu hohote.

Marta. Pentru înteia órá aș vedé-o riđend. Dar mai bine vreau să me mulțamesc cu acêsta deslușire ce vream să am cu dta înainte de a-ți spune o veste. Mâne me întorc la mănăstire.

Fernand. Pentru care cuvânt?

Marta. Mama dtale m'a cerut în căsătorie dela fratele meu pentru dta. Șciai acêsta?

Fernand. (Codindu-se.) Nu.

Marta. Cum, nu? Mama dtale me cere în căsătorie pentru dta și dta nu știi? Ia sémă. Mi-i grózá de minciuni. Pot ertă multe lucruri, dar, acêsta nu. Minciuna e bună pentru slugi. Eu nu sînt prefăcută, vorbesc curat, pe față, mai cu sémă cu dta. Fii dar și dta neprefăcut ca mine. De aș allă vr'odată, că m'ai mințit, chiar asupra unui lucru de nimic, n'aș mai vré să te vėd în veci, chiar de ți-aș fi nevastă atunci. Fratele meu nu vré să me lase să te iau de bărbat, pentru-că ție, că ai făcut fapte defăimătore. Adevérat e?

Fernand. Adevérat.

Marta. Ce fapte?

Fernand. Am avut cunoșcințe rele, am fost risipitor. Mi-am mâncat averea, am jucat cărți, am făcut datorii, am avut dueluri. Am făcut ce fac atâția ómeni până nu dau de aceea, care le va arătă calea cea dréptă și pe care vor iubi-o în veci. În sfêrșit, acum sovêrșesc pentru mulți cea mai mare nelegiuire și pôte că acêsta mi-o iertă mai puțin și fratele dtale: n'am avere și vorbesc de dragoste și de căsătorie unei fete bogate, care m'a și făcut să pricep, adineuri cu un cuvânt, dar cu cuvântul cel mai tare, că nu me crede în stare să fiu neinteresat.

Marta. Dar decă ai iubit pe Denisa, trebuie s'o iai de nevastă și săracă; ba mai cu sémă săracă. Când intr'o casnicie unul din cei doi soți are stare, imparte cu celalalt; nimic mai drept și mai simplu. Decă n'ai altă vină, decât că ți-ai aruncat banii în vânt, atât mai bine, acêsta dovedește că nu țineai la ei și eu desprețuesc banii mai mult decât ori-cine, banii nu trebuie amestecați în nici una dintre nehoțăririle minții noastre, și mai puțin decât în ori-ce, în zălogirea inimii noastre. Ceea ce vreau să știu inse e, decă n'ai făcut nimic în potriiva onórei și a bunei cuviințe?

Fernand. Ț-a spus ceva fratele dtale?...

Marta. Da.

Fernand. Cum pôte să vorbească de mine așa? Chiar el mi-a slugit de martor, când m'am bătut cu un om, care me defaimase. Nu pot primí o asemenea invinováțire. Me duc să caut pe fratele dtale.

Marta. De prisos să-i mai ceri o deslușire, care cum e dânsul acum, pôte să se prefacă în certă. Decă fratele meu are dovede în potriiva dtale mi le va arătă cât voi sta în mănăstire. Eu singură voi voi fi judecător. Decă n'am să te invinováțesc de

nimic, sînt hotărîtă să te iau de bărbat, de vei ave răbdarea să aştepţi pînă voi eşi.

Fernand. Ciudat imi vorbeşti ađi!

Marta. Ađi nu ne vom mai vedé decăt faţă cu toţii, deci nu vom mai puté vorbi in libertate pînă diseră, şî nu ne vom mai puté scrie pe urmă. De sigur, că frate-meu va spune stariţei să nu me mai lase să vorbesc cu mama dtale, nici să primesc scrisori. Ia inelul acesta; decă ai să-mi spui ceva nou şî insemnat, pune-l in cutia acestei mese, unde me voi uită din vreme in vreme. Decă-l găsesc, me duc de me plimb prin alea care duce la pândar; ne vom întelni.

Fernand. Aşá dar, me iubesci puţin?

Marta. Da, te iubesc.

Fernand. Şi eu te iubesc şî voi face tot ce-mi va sta in putinţă, ca să-ţi dovedesc că sînt vrednic de dta. . . Dă-mi mână. . .

Marta. In ăia logodnei. (Vede că intră Denisa). Denisa! . . . (Se depărtéază şî se duce la piano. Se uită in oglindă, să vedă, decă Denisa şî Fernand nu-si vorbesc incet, ori nu-şî fac semne).

Fernand. (Tare, Denisei). Nu şcî unde e mama?

Denisa. S'a coborit in grădină. Vorbeşce cu dl Thouvenin.

Fernand. Iţi mulţamesc. (Salută, ese).

Scena V.

Marta, Denisa, apoi un servitor.

Marta. (A parte, după ce a sunat). N'au vorbit! nici nu ş-au făcut semne. (Servitorului, care intră). Ia partiţiunile şî du-le in odaia mea. Spune slugînicei să mi-le pue in cufer.

Denisa. Pleci?

Marta. Da.

Denisa. Când?

Marta. Măne. (Vorbînd dá partiţiunile servitorului).

Denisa. Pentru ce?

Marta. (Nu răspunde. Servitorului, care se duce, dându-i încă o partiţie). A! ia-o şî pe acésta. (Servitorul ese).

Denisa. Nu-mi răspunđi?

Marta. N'am auđit.

Denisa. Te-m întreat, pentru ce pleci?

Marta. Pentru-că frate-meu mi-a dat voe, să me întorc la mănăstire.

Denisa. Nu vrei să mai stai aici?

Marta. Nu.

Denisa. Ț-a făcut cineva ceva?

Marta. Vreu să scap de o priveghiare, care me supără.

Denisa. Cine te priveghieză?

Marta. Dumnéta!

Denisa. Cum?

Marta. Când te-am trimis ađi de diminéţá să-mi aduci o carte de aici din salon. . .

Denisa. Când m'ai rugat ađi de diminéţá să-ţi aduc de aici din salon o carte, pe care o uitaseşi, ori pe care te-ai făcut c'o uiti. . .

Marta. Ce vrei să ăici?

Denisa. Urméză, domnişoră!

Marta. Când ai vinit să iai cartea, ai găsit pe frate-meu aici. Ce i-ai spus?

Denisa. I-am spus, că erai fórte nervósá, fórte turburată şî véd că nu me înşelam. Am adaugat, că-l sfătuesc, şă nu te lase să te duci călare, in starea in care erai, numai cu dna de Thauzette şî cu fiul seu.

Marta. Pentru ce?

Denisa. Pentru-că mi-se părea, că nu e nici inţelepşce, nici cuviincios.

Marta. Unde vedeai neînţeleptia şî necuviinţa?

Denisa. In aceea, că dna de Thauzette şî fiul seu sînt nişte călăreţi pré indrésneţi şî nu li se póte deci incredinţa o personă aşá de puţin deprinsă cu calul. Atunci am ăis, să te insoţescă şî tata, care e un călăreţ bun şî cu minte.

Marta. Şi să nu se mai deslipéscă de lângă mine.

Denisa. Ca să nu Ți-se întemple ceva, cum nici nu Ți s'a întemplat.

Marta. Atunci, ce e acésta, de nu e supraveghiare?

Denisa. Eu cred, că e ocrotire.

Marta. Eu cred, că e şpionare.

Denisa. (După un timp). De aş fi vrut, să te şpionez, dră, ca să me slugesc cu acelaş cuvént, cu care te slugesci dta, n'aş fi avut decăt să dau frate-lui dtale cartea, pe care ai avut. . . . indrésnéla, să me trimiţi să Ț-o aduc de aici şî in care eră o scrisóre dela dl de Thauzette.

Marta. Ai rupt plicul?

Denisa. Eră de prisos. Imi eră de ajuns să véd cine Ț-o dádea. Şcîu, cum corespunde dl de Thauzette cu fetele.

Marta. Tot aşá póte că corespundea şî cu dta.

Denisa. Póte.

Marta. Aşá dar, mărturiseşci?

Denisa. N'am nimic de mărturisit nimenui. şî dtale şî mai puţin decăt altuia. Iţi respund tot pe tonul, cu care vorbeşci dta cu mine. Doveđile de iubire, ce n'am incetat o clipă să-ţi dau, le respăteşci cu neincredere, témă şî insultă. Nimic nu Ț-a dat dreptul să te porţi in aşá chip cu mine, şî nu-ţi voi da voe să-ţi iai acest drept. Dta nu veđi folosul ce au alţii să te înşele, şî inchiuirea dtale, pe care ei Ț-o turburá, se desfatá cu nu şcîu ce roman, in care inima nu Ți-i nici de cum amestecată şî in care fericirea şî demnitatea iţi pot fi primejduite. Şcîu acésta, o véd şî nu vreu să se întemple. Fratele dtale, căruia i sîntem datori tot, mi-te-a incredinţat mie, şî pe câtă vreme nu mi s'a luá acésta sarcină, care mi-a fost dulce atăta vreme, care mi-i sfântá, imi voi face datorria. După ce vei plecă dta, peste un cés voi plecă şî eu, ne mai avénd ce face aici. Tatăl meu va munci, mama mea va lucrá, eu voi cóse rochii inţr'o mansardă, voi dá lecţii ca odinióră, voi cántá pe scenă, dar nu voi fi contribuit inţru nimic la perderea dtale, ci din potrivă, voi fi făcut tot ca să te scap şî te voi scápá, iţi jur, de aş şcî că-mi primejduesc vieţa şî chiar cinstea. Remăi cu bine, domnişoră! (Ese).

Marta. (Singură). Oh! . . . Sînt o rentăciósă!

(*Finele actului II.*)

Dumitru Stăncescu.

Erudiţiunea femeilor romane.

În timpurile mai noue adese-ori cetim prin ăiare, că la cutare şî cutare universitate din străinétate cutare şî cutare femeie a făcut riguróse şî doctorate; şî ađi nu e raritate, că unele femei se ocupá cu literatura, şî de multe ori nu cu puţin succes. Acest amestec al femeilor in ocupaţiunile ce cad in resortul şî sfera de activitate a bărbatilor, opiniunea publică il condamnă; atari femei le cvalifică de «femei musteţate» (!) (emancipate). Cultivarea şcîntifică in educaţiunea femeilor mulţi o considerá ca inovaţiune perniciosă şî afirmă, că studiul serios este diametral opus cu chemarea secsului gîngaş.

Nu am intențiunea, nici chemarea, de a me dimite în dezbaterăa acestei cestiuni, ci nepreocupat și fără a me pronunța pro ori contra unei seú altei păreri, voesc să arăt numai, că cultivarea științelor din partea femeilor nu se pôte considera și timbră de inovațiune.

În evul vechiu femeile grece și romane învățau cu sirguintă mai vĕrtos filosofia, apoi matematica, geometria și astronomia. Atunci — e adevĕrat — numai femeile avute și notabile se dedicau studiilor serioase, din distragere. Femeile învățate, erudite, de acum se deosebesc de cele străbune prin aceea, că până ce dómnele romane se ocupau cu științele mai mult din distragere ori modă, pân' atunci damele nóstre își aleg de carieră și profesiune activitatea științifică.

Cu decăderea statului grec și roman știința încă decade depe naltul nivou: popóre semiselbatice răpesc domniile, sub sceptrul lor infloresce numai arta belică, ér musele, mai mult ori mai puțin, sânt condamnate la o neactivitate lánceđitoare. La popórele neculte poziția femeii este fórté subordinată, rolul ei este așădicénd acela de sclavă. În evul međ erá raritate o femeie erudită: ici colo escelá câte o călugăriță ori principesă ca poetă ori în arta picturii. Italia a făcut și într'acésta privință esceptiune, căci acolo n'a apus cu totul cultura romană.

La romani copilele familiilor de rang mai înalt — chiar ca la noi — își primiau și însușiau instrucțiunea acasă dela profesori privați, ér copilele din clasa civică cercetau școlele publice. Prima-óră inse tóte învățau manufactura, cu deosebire torsul și țesutul. În atari case, unde s'a păstrat încă cu fidelitate frumósa datină străbună, vestmintele necesare pentru familie se pregăteau cu concursul, ori cel puțin sub inspectiunea dómnei de casă. Chiar copilele și nepótele lui August trebuia să tórcă și să țesă, ér dĕnsul nu purtá decăt îmbrăcăminte pregătite de fiicele sale, ori de soția și sora sa. Deosebit pond punea pe impregiurarea, ca copilele să învețe musica și să șcie dansá. Arta dansului constá cu deosebire din mișcarea rythmică a corpului superior și a brațelor, ceea ce nu puțin a contribuit la grațiositatea staturei. Pe lângă cântare mai învățau și deosebite instrumente musicale, ba unele erau întrú atât de perfecționate, încát erau capabile de a predá cânturile, odele poetilor pe melodii compuse de ele înses.

Încát priveșce educațiunea științifică, obiectul instrucțiunii erau opurile classicilor greci și romani. Nu odată mama și fiicele cetiau împreună pe Homer și Virgiliu, și în chipul acesta copilele își impropriau încă în etate fragedă cunoștințe și óre-care cualificație literară. Mai târziu făceau și ele singure încercări în versificarea greacă și latină; dar de comun nu se avĕntau mai sus de diletantism. Numai puțin au făcut esceptiune. Perilla, fiica lui Ovid, a moștenit facultatea poetică a părintelui seu. poesile și le recitau imprumutat, tatăl erá instructorul și criticătorul fiicei sale. Martial premăresce pe Pheophila, mirésa poetului Caniu Rufus și dice despre dĕnsa, că e mai virginală ca Sappho. ér ca poetă le punea pe ambele pe acelaș pedestal. Tot astfel glorificá și pe Sulpicia, soția lui Calenus, dela care ne-a ramas o «Conversare cu musele» în versuri. Chiar nici împĕrătese nu s'au sfiit d'a luá condeiu la mână. Agrippina, muma lui Nero, a prescis momentele mai însemnate ale vieții sale, de care s'a folosit Tacit și Pliniu senior: Statilia Messalina, a treia soție alui Nero, erá bună retoră. Cornelia cu elocința sa de mamă eliberă și mântuesce Roma de perirea sigură. Cicero mărturisesce, că el s'a perfecționat în societatea femeilor lui Mariu și Leliu.

Acele femei, cari nu se ocupau (în scris) cu literatura, se interesau de activitatea bărbaților ori amicilor lor și erau mândre de succesele acelora. Pliniu junior se lăudă, că soția sa din iubire cătră dĕnsul se interesază de literatură. A cetit de repetite ori opurile lui, ba le-a și învățat. Când bărbatul seu ținea prelegeri publice, dĕnsa ascunsă după perdele ascultă și pândia să vĕđă efectul produs asupra celor prezenți. Când pledá pela tribunal, soția sa așteptá acasă cu cea mai mare încordare rezultatul, și nuncii postăți între tribunal și locuința sa i raportau din minut în minut despre dispoziția ascultătorilor etc. Ĕnsaș compunea melodii pentru poesii și le predá pe liră; ér în musică — după cum mărturisesce Pliniu — n'a avut alt magistru decăt amorul cătră soțul seu.

Unele femei, cari n'aveau cutezanța d'a pași în publicitate cu încercările lor literare, le comunicau acele amicilor. Pliniu povesteshce, că un amic scriitor i-a arătat niște epistole primite dela soția sa, cari erau atât de escelent concipiate, cași când le-ar fi scris chiar Plutus ori Terentius.

Altele, cari nu versificau ele înses, criticau bucurios pe alții. La mĕsă acésta le erá petrecerea predilectă. Abia se așĕdau la mĕsă — după cum scrie Pliniu — și de loc începeau conversările estetice asupra lui Homer și Virgiliu, făcĕnd paralelă între dĕnșii; vorbeau atât de repede, încát nu putea nimeni să mai apuce firul cuvĕntării. Șciau să citeze din opuri perdute, pe cari bărbații lor nu le cunoșceau; gramatica le erá în totdeuna la îndemână, își coregeau amicele decă vorbeau reu, ba nici bărbaților nu le iertau vr'o eróre gramaticală. Impĕratul August nu se dimitea în conversări de natură serioasă cu soția sa Livia, până ce nu se pregătia a priori în scris. Iuvenal dice: «Capul femeii nu trebuie să fie encyclopedie și nu trebuie să pricĕpă tóte cele din cărți; ér Martialis doreșce: «să nu aibă femeie pré învățată.»

Chiar cași acum, nici atunci nu țineau de compatibil cu natura femeiescă studiarea filosofiei. Domniă acea opiniune, că cu astfel de studii se ocupau numai ca să esceleze, să strălucĕscă. Nu le conviniă, ca femeile în loc de a tórcé și țese să petrecă timpul în societatea bărbaților, să se ocupe cu studii serioase și să deslege și descurce probleme științifice grele. Alții erăș din contră doriau, ca femeile să studieze filosofia morală, considerând-o acésta ca o condiție sine qua non a moralității. Aderenții doctrinelor lui Socrate pretindeau, ca pe lângă filosofie să se ocupe cu matematica și astronomia, pentru cuvĕntul, că femeia, care șcie computul, matematica, se va genă a dansá, și femeia care cunoșce farimecul dialogurilor platonice și xenophonice va despica prejudețele și superstițiile.

Despre Cornelia, care a fost întĕia soție alui Crassus, mai apoi alui Pompei, Plutarch spune, că pe lângă frumseța esternă avea încă și alte grații: erá desteră în literatură, musică, geometrie, ascultá cu predilecțiune prelegerile filosofice și pe lângă tóte aceste erá liberă de ori ce infumurare și vanitate. «în cari erori femeile tinere, cari se ocupă cu astfel de studii, ușor cad.» Impĕrătesa Iulia Demma, când prin intrigele lui Plautianus s'a certat cu soțul seu Septimiu Sever, s'a dedicat studiilor filosofice și ocupațiilor științifice. Theophila, poeta lăudată de Martialis, erá de o potrivă desteră atât în filosofia epicurică, cât și în cea stoică.

Cu predilecțiune inse studiau mai vĕrtos filosofia plonică. Platinus egiptĕnul, întemeiătorul neoplatonismului, pe când petrecea în Roma, avea o mulțime de eleve și ascultătoře zelóse, între dĕnesele și pe împĕrătesa Salomina.

Nu arare-ori autorii dedicau femeilor opuri filosofice: Athenodor, filosof stoic, dedică un op al seu Octaviei, surorii lui August, Diogene Laertinus încă dedică unei femei «Biografia filosofilor.»

Amestecul străbunelor romane în viața spirituală din Roma, — precum am văzut în cele înșirate, — a fost considerabil și s'a validat chiar și atunci când imperiul mergea cu pași repezi spre perire.

T. Pinter.

Copilița 'namorată.

(Schiță.)

 luna resărită. Cerul fără nori. Un dulce zefir gingaș sboră dela o flóre la alta și-o îngână, trece dela frunză la frunză și-i spune niște povești vechi și totuși nouse, ce o face să se legene voișă, simțindu-se fericită.

— O dulce izvoarăș, lasă-me să-mi mai umplu acest ulcior din apa ta alinătoare, ca să-mi sting această sete neimpăcată din sin. Numai apa ta imi pôte stempără ardorea mea din pept.

Așa dicea o dalbă copiliță, ce intrase pe-o cărare depe câmp și dase spre izvor. Și ea mergea așa de ușor și eră atât de frumôsă! Pe spate-i aternă o cosită aurie, pe buze purtă un farmec nespus, in ochii schinteietori o sfielă și in sin un ce neliniștitor, in mână un mândru ulcioraș. I sta bine! Inaintă cu pași neteși și ușori inainte și ochii nu și-i ridică dela pământ, cași când s'ar teme să privescă 'n sus la lună, ca nu cumva să o deoche. Și avea pôte causă să-i fie frică, căci și luna par' că sta implântată intr'un loc și cu ochi uimitori se uită ne'ncetat la ea! . . .

— Dar par' că ești fermecat acum dulce izvoarăș! Par' că stai la indoielă, ore să me lași să-mi plec capul meu spre tine și să-mi întind mâna ca să scot din a ta apă! Tu mi-te pari insufletit: tu voești să te retragi; tu voești să-ți bați joc de mine; tu stai să me îngâni! Și oh! . . . ce-mi areți acel chip. . . . Eu me tem. Eu fug. . . Frica a intrat in inima mea.

Eu să fug? Aș fugi, decă nu te-aș cunoșce, decă n'aș fi fost de atâtea-ori la tine, decă nu mi-aș fi umplut de atâtea-ori ulciorul din apa ta și încă mai târziu. . . Ș-apoi m'aș face de ris, spunând că am fost aici și apă n'am dus. Imi vor dice omenii, că-s fricosă și de aceea mi s'a arătat o vedenie. . . și eu am apucat dinaintea ei la fugă. Dar nu, eu nu-s spăriosă, chipul numai mi-se pare mie. De ce să-mi vie mie inainte nu șciu cine? Ce reu am făcut eu? Martor mi-i Ddeu, că-s nevinovată, că n'am făcut in scurta mea viață nici un reu! . . . Și oh! cum m'am obosit; o! ce sete simțesc. Și cine me opreșce să-mi sting mai înteu setea și-apoi să-mi iau apă?

Și-și puse suferinda jună ulciorul lângă izvor, de o parte, și-apoi ingenunchiă pe pētră lângă izvor, se razimă in amēdoue mânilor, își plecă capul spre apă și cu buzele-i subțirele atinge suprafața ei și sôrbe din alinătoare apă. Cum se aplecă ea spre apă, vedu, la lumina lunii, imaginea eșind din apă apropiindu-se de ea, imagine cum ea veduse numai mai odinioră la joc: fața albă a unui copil tiner, ce purtă buze rumēore, ochi negri, arcați de sprincene de asemenea negre și subțirele și un pēr cu plete intunecate. Când atinse ea suprafața apei cu buzele, i se părū că și el o atinge. Ea il vedu, il cunoscu, dar nu se sfi, căci setea i eră prē infocată. . . . și ea beu. . . . O! cât de dulce a fost apa! Așa de dulce ca nici când altă-dată.

Copila beu, setea și-o stempără, dar imaginea aceea, ce o vedu in izvor, i insuflă o neliniște in inima ei, un ce ei necunoscut. . . și care o indemnă să cerceteze adese-ori izvorul, că doră o va mai vedé.

Și ea intr'adevăr merge adese la izvor, dar nu tăcută ca odinioră, ci lasă să se audă depe buzele dulci cantece line și. . . șopte ușore, căci așa-i spune inima. . .

Doru' invēță a cântă.

M. S. Danila.

Doine și hore.

(Din câmpia Ardealului.)

XIX.

runță verde de muscată,
Dragi și-ș mai erau odată:
Un fecior și cu o fată.
Când a fost la cununie,
Maica ei nu ti voiră,
Făr' fetei așa-i grăiră:
«Fetișoră, draga mea,
Decă tu mi-i ascultă,
Și tu nu ti-i mărită,
Precesta ț-a ajută,
Ddeu noroc ț-a da!
Er de nu mi-i ascultă,
Ruga mea tu mi-i călcă;
Ddeu te-a osēndi,
Tot fără noroc i fi!
Că pe Domnul 'oi rugă!
Rele-atâte să te-ajungă,
Câte vēnturi rele umblă,
Pe câți pari is intr'o strungă.
Câte dungi-s la o mēsă,
Câte hârne-s intr'o casă.»
Pe sēmă că s'a luat,
Pe maică-sa-a ascultat,
Și ea nu s'a măritat.
Fără 'n codru-a alergat,
Ș-acolo dec' a sosit,
Cu mândrul ei s'a 'ntēlnit;
S'a 'ntēlnit și și-or jurat
Credință fără muștrare,
Dragoste fără 'ncetare.
Și din grai așa grăiă;
«Mândrule țucu-ți gura,
Du-te tu pân' la maica!
Veți jeleșce-me ori ba!»
El in cale și-a pornit,
Pân' la ea nu s'a oprit.
Și pe dēnsa c'a aflat,
Pe cornul vetrui ședēnd,
Pēru-ș alb ea despletind;
Despletind și impletind,
Din ochi lacrimi vērsând.
Pe fetița ei jelind;
C'a fost numai singurea,
Și n'a-avut parte de ea.

XX.

De-ar da Domnul Dumneșeu
Să șciu eu norocul meu;
Și nici așa n'ar fi bine,
Să și-l șcie ore-cine.
Care-ar avé noroc bun,
De buiac ar fi nebun;
Care-ar avé noroc reu,
De necas s'ar țipă 'n teu.

Cronică genovesă.

(Mișcarea intelectuală. Cursuri publice. Conferința dlui dr. Ladame asupra hypnotismului.)

Printre orașele ce au o viață intelectuală în lumea științifică și literară Geneva are locul seu marcat. Și cum poate fi altminter, când învățământul public este organizat de 500 de ani aproape.

Adese mi-am zis, decă talente mari au născut aici, cauza a fost poate și locul; munții, peisagiul naturii aici e plin de variațiune veselă și frumoasă; lacul Lemman cu valurile sale de o coloră albastră-argintie și cu undele sale pline de legănare și încântare.

Decă-mi este permis de a face o comparațiune între marea mediterană (pe a cărei margini am trăit doi ani) și lacul Lemman, atunci voi dice: marea are desmerdările unui bărbat, când lacul are desmerdările unei femei. . . Me întreb dar, decă acesta localitate poetică nu a intrat pentru o mare parte la inspirațiunile celor ce Geneva se fălește cu numele lor.

Genovesii de ași sunt demni de străbunii lor, căci ea și densesii iubesc și cultivă literatura, științele și frumoșele arte.

În mica republică genovesă de câțiva ani se posedă cercuri publice. Ele nu sunt ca în alta parte simple ședințe, unde se espune un subiect mai mult sau mai puțin restrâns, și care foarte adese degenerază într'o jucărie oratorică sau literară.

Autoritățile Genevei au oferit publicului seri de conferințe de 8 sau 10 lecții. Acesta dispozițiune permite conferențiarilor de a îmbrătoșă un subiect mai vast, a-l studia mai de aproape și a-i da o mai mare dezvoltare. Aceste cursuri libere au devinit acuma un element important din mișcarea literară și științifică a Genevei. Poporațiunea intrăgă nu ar pute să se lipsescă de aceste instructive serate. Pe băncile mării săli universitare se vede un public recrutat în toate clasele societății; el urmărește cu un viu interes profesorii ce vin alternativement a-l întreține de istorie, de politică, de literatură, de arte și de științele exacte.

Voi încercă a face câteva dări de sémă de aceste cursuri, sperând că va interesă pe cetitorii «Familiei» ce am constatat cu o vie plăcere că vederile lor sunt întinse și că voese a ști mai departe decă în cercul în care locuesc.

Cunoscând natura variațiunii omului, voi căută a varia, pe lângă cursurile publice, voi vorbi alternativ, de aceea ce se petrece la Ateneu, de sosirea dela Paris a dnei Berton-Samson și de seratele sale, de concertele dela academia de musică, de pictură și sculptură în Geneva.

Pentru astă-dată voi începe a ve rugă să me urmăriți în sala de conferințe a palatului universității (Aula) unde dr. Ladame profesor la universitate de electroterapie, vorbește despre hypnotism.

Eminentul profesor, după o scurtă introduțiune, dădu imediat definițiunea hypnotismului, dicend, că el este o stare particulară a sistemului nervos, determinată prin manevre artificiale; apoi intră în mieđul subiectului seu; spuse că femeile sunt mai hypnotisabile decă bărbații și cauza este atribuită impresionabilității mari a sistemului lor nervos. În general femeile mici, brune, cu ochii negri, cu un păr negru abundant, cu sprincene gróse, sunt subiecturi foarte favo-

rabile, cu toate aceste se reușește cu femeile palide și lymfatiche, și nu se ajunge la nici un rezultat cu persoane foarte nervóse. În fine femeile delicate, nervóse, atinse de vr'o bolă cronică, sunt mai mult decă toate celelalte apte a suferi influința magnetică. Nu este mai puțin important dăsa drului Ladame de a consideră și vârsta. Tinerii de un secs seu de altul sunt subiecturi mult mai favorabile la esperințele hypnotice, apoi ore-cari stări fisiologice au o mare influință, abusus alcoolic, enervațiunea continuă, anemica, chlorosa, afecțiunile nevropatice, predispon pentru un timp ore-care la dezvoltarea fenomenelor hypnotice; dar cea mai importantă fără indoelă este hysteria. În urmă a indicat diverse metode de a magnetisă.

Regret, că spațiul nu-mi permite de a ve cită decă una din aceste metode, metoda lui Braid, care este următorea: Luați un obiect briliant (lucitor) ori care d. e. o piesă de monedă de argint, între degetul mare, arătătorul și mijlociul mânei stângi; țineți-l la o distanță de 25 sau 45 ctm. de ochii persoanei ce voiți a hypnotisă, asemenea trebuie recomandat pacientului de a privi neconținut obiectul lucitor, și de a nu fi distras, de vr'o idee străină. Vom vedé în câteva minute, mai înteu o contractiune a pupilei, după aceea o dilatațiune considerabilă urmărită de câteva oscilațiuni. La acest moment pleópele se închid de sine cu o mișcare vibrătore.

La Paris la Salpêtriére acest procedeu a fost modificat: în loc de a ține obiectul lucitor la o distanță ore-care de ochi, se pune între ochi chiar, la rădăcina nasului. Convergința forțată este mărită, ostenela se simte îndată și somnul vine imediat.

Cel mai bun mijloc pentru a obține încetarea somnului hypnotic, consistă în a face o sguduitură bruscă subiectului, seu de a produce aproape de el un vuet repede și violent.

După aceste espuneri interesante, dr. Ladame arată întrebuițarea hypnotismului în medicină: căci el poate fi întrebuițat contra iritațiunilor nervóse, contra durerilor și a insomniei, ce sunt comune la atâte bóle; și în acest timp din urmă el este întrebuițat contra alienațiunilor mintale; a cărui rezultate sunt foarte satisfăcătore.

În orient, dăse savantul profesor, hypnotismul a fost cunoscut de timpuri inmemorabile. Toți călătorii ce au parcurs India, vorbesc cu mirare de Fakirs, cari stau un timp considerabil într'o stare completă de nesimțire, fără a face cea mai mică mișcare. Acești Fakirs, que călătorii, privesc estremitatea nasului lor și ajung astfel a produce asupra lor enșuiș o stare singulară de rigiditate otomatică.

Astfel este mersul științelor lumii, de lungi serii de seculi preoții indieni cunoșceau mijlocul de a produce insensibilitatea prin fiesarea privirei.

Dr. Ladame speră, că o zi va vini, ce poate este aproape, unde se va cunoște de o manieră științifică și exactă hypnotismul și aplicațiunile lui; ce vor fi poate o mare binefacere pentru diversele bóle, ce astăzi nu cunoșcem adevăratul lor remediu. Termină cu o idee măretă a lui Edmond Fuchs: «Bienheureux la science, quand elle n'est pas seulement le flambeau radieux qui éclaire, mais encore le rayon bienfaisant qui guérit et qui console.»

A. Dinga.

Cugetări.

— Rațiunea este o lampă care luminează în depărtare, și care lasă în umbră pe cel ce o ține.

— Nu este în lume dobitoac mai prost și mai mândru ca un pedant.

Academia Română.

-- Sesiunea generală din anul 1887. --

I.

Programa lucrărilor.

1. Raportul Secretarului general despre activitatea Academiei în decursul anului încetat 1886—87.
2. Alegerea Comisiunii pentru examinarea lucrărilor făcute în decursul anului încetat 1886—87.
3. Alegerea Comisiunii financiare pentru cercetarea compturilor din anul încetat 1886—87 și pentru combinarea bugetului pe anul 1887—88.
4. Alegerea Comisiunii pentru cercetarea publicațiilor prezentate la concursul *Premiului* de 1500 lei al *Asociațiunii craioarene pentru înaintarea învățământului public* pe anul 1887.
5. Darea de seamă a dlui B. P. Hașdău despre lucrarea *Marelui Etimologic al României*.
6. Raportul Comisiunii însărcinate cu cercetarea publicațiilor prezentate la concursul premiului *Năsturel-Herescu* de 4000 lei și a premiului *Heliade-Rădulescu* de 5000 lei pe 1887.
7. Raportul Comisiunii însărcinate cu cercetarea manuscrisului prezentat la concursul *Premiului Lazar* 1887: *Flora descriptivă a unui județ din România*, după alegerea concurentului.
8. Relațiunea Secțiunii literare asupra probelor de traducere din *M. T. Ciceronis, De officiis lib. I*, prezentate la concurs.
9. Raportul Comisiunii financiare asupra compturilor pe anul 1886—87.
10. Raportul Comisiunii însărcinate cu examinarea lucrărilor făcute în decursul anului încetat 1886—87.
11. Regulamentarea premiilor ce sînt a se da din fondul G. San-Marin.
12. Determinarea subiectului ce este a se pune la concursul premiului *Heliade-Rădulescu* de 5000 lei pentru anul 1890.
13. Decisiune privitoare la *Premiul Alesandru Ion Cuza*.
14. Raportul Comisiunii însărcinate cu revisuirea Regulamentului general.
15. Raportul Comisiunii însărcinate cu facerea explorărilor dela Cucuteni.
16. Raportul Comisiunii permanente a bibliotecii.
17. Discursul de recepțiune al dlui Gr. Cobălcescu (Art. 25 Stat., 63 Reg.)
18. Alegerea unui membru al Academiei în Secțiunea literară în locul reposatului G. M. Fontanin.
19. Alegeri de membri onorari și corespondenți.
20. Cestiunea ortografiei. Continuarea discuțiunii asupra lui *U* mut final.
21. Alegerea Comisiunii de 9 membri pentru cercetarea lucrărilor ce se vor prezintă la concursul premiilor *Năsturel-Herescu* de 4000 lei și *Lazăr* de 5000 lei pentru anul 1888.
22. Alegerea comisiunii pentru cercetarea lucrărilor ce se vor prezintă la concursul premiului *Heliade-Rădulescu* pe 1888: *Nunta la români. Studiu etnografic comparativ*.
23. Formarea bugetului pe anul 1887—88.
24. Alegerea Președinților și vice-președinților secțiunilor. (Art. 14 Stat.)
25. Alegerea Secretarului Secțiunii istorice pe 7 ani, 1887—1894. (Art. 15 Stat.)
26. Alegerea Delegațiunii pentru anul 1887—88.
27. Raportul Secretarului general asupra lucrărilor sesiunii generale.

II.

Deschiderea sesiunii.

S'a făcut la 3/15 martie. Conform programei ce publicăm, secretarul general dl D. Sturdza a prezentat raportul seu despre activitatea Academiei în anul 1886—87. Din voluminosul raport vom scöte următoarele:

Dintre membrii au murit G. M. Fontanin, dintre membrii onorari Bernardino Biondelli în Milano.

Sedintele ordinare de vineria au fost ocupate cu diferite discuțiuni și comunicări științifice. Și anume s'a discutat cestiunea stabilirii numirilor proprii topografice ale Dobrogei. Dl V. A. Urechia a făcut comunicări verbale despre documentele istorice adunate în călătorii prin țară, cu care ocaziune a aflat și mormântul familiei lui Miron Costin la biserica din Brănișteni. Dl G. Bariț a făcut doue comunicări: o dare de seamă despre esposițiunea istorică dela Buda-pesta din anul trecut și un raport despre săpăturile dela Aquincum lângă Buda.

Publicațiunile Academiei. Din Anale s'a tipărit mai multe volume și următoarele memorii: «Dunărea în literatură și tradițiuni» de A. Papadopol-Calimach: «Amintiri despre Grigorie Alesandrescu,» de Ion Ghica: «Apulum, Alba-Julia, Belgrad în Transilvania» de G. Barițiu. Psaltirea în versuri a mitropolitului Dosofteiu s'a publicat în nouă edițiune, precesă de un studiu făcut de dl I. Bianu. Din edițiunea completă a operelor lui Miron Costin s'a publicat, prin dl V. A. Urechia, tomul I. S'a început tipărirea Istoriei lui Herodot în traducerea premiată făcută de dl D. I. Ghica. S'a făcut, pe comptul dlui I. Ispirescu, o nouă edițiune a Istoriei lui Mihai Vitezul de N. Bălcescu. Din *Magnum Etymologicum Romaniae*, compus de dl B. P. Hașdău, au eşit pân' acuma 4 broșure, cari formeză volumul întăiu.

Publicațiunile Hurmuzachi și cercetări istorice. Din documentele privitoare la Istoria Românilor s'au publicat vr'o 5 volume, unul sub îngrijirea dlui Nic. Densușian. Decopiarea de documente făcută prin îngrijirea dlui Odobescu la Paris s'a continuat și 'n anul trecut. Dl Bianu a făcut explorațiuni istorice prin Galiția, adunând multe documente. Asemene explorațiuni a făcut dl Urechia prin Moldova, ér dl G. Barițiu prin Transilvania și Ungaria.

Colectiunile. Biblioteca Academiei, dimpreună cu toate colectiunile sale științifice, de manuscrise, de documente istorice, de monede, au crescut mult Regele Italiei a trimis Academiei splendida edițiune a «Divinei Comedii.» Papa Leon XIII a trimis 11 volume foarte frumos legate, niște isvöre istorice de mare valöre. S'a stabilit noue relațiuni de schimb cu mai multe institute și societăți științifice.

Concursurile La concursurile premiilor destinate a se da în sesiunea generală din acest an s'au prezentat următoarele publicațiuni și manuscrise.

1. La concursul premiului *Năsturel-Herescu* de 4000 lei, pentru cea mai bună carte scrisă în limba română cu conținut de ori-ce natură și publicată în anul 1886, și al premiului *Heliade-Rădulescu* de 5000 lei, pentru cea mai bună carte scrisă în limba română cu conținut literar și publicată în anii 1885 și 1886, s'au prezentat următoarele publicațiuni: 1. Floru Dianu, Salinele române, studiu tehnic și economic.
2. Iancu Theor, Dreptatea orbilor.
3. G. Bengescu-Dabija, Pigmalion, Regele Feniciei, tragedie în 5 acte.
4. Dr. N. C. Tomescu, Degenerarea și regenerarea nervilor.
5. Th. Alexi, Dicționar germano-român.
6. I. I. Nacian, La Dobroudja économique et sociale.
7. Dr. C. C. Codrescu, Studiu asupra spitalului «Bérlad și Elena Beldiman.»
8. A. Vlahuță, Novele.
9. A. Vizanti, Raport asupra proiectului de organizațiune

generală a învățământului public, 2 vol. 10. T. C. Văcărescu, Luptele Românilor în rebelul din 1877—78. Vol. I. 11. Din ale lui A. I. Odobescu, Mihnea-Vodă. — Dăma Chiajna. 12. G. G. Meitani, Studii asupra Constituțiunii Românilor, Fasc. XI 13 G. Sion, O sută și una fabule. 14. J. J. Roșca, Lăpușnean, tragedie. 15. J. J. Roșca, Fata dela Cozia. 16. Gr. G. Tocilescu, Manual de istoria română.

2. La concursul premiului *Lazăr* de 5000 lei pentru cea mai bună lucrare în limba română asupra subiectului *Flora descriptivă a unui județ din România*, după alegerea concurentului, s'a prezentat un singur manuscris intitulat *Flora Dobrogei*.

3. Nici un concurent nu s'a prezentat la premiul *Alesandru Ioan Cuza* de 4000 lei pentru cea mai bună disertațiune în limba română despre: *Istoria Românilor în Dacia Traiană dela Aurelian până la fundarea principatelor Moldova și Țera Românescă*.

4. La concursul premiului de 1500 lei pentru anii 1883—87 al *Asociațiunii craiovene pentru dezvoltarea învățământului public* s'au prezentat următoarele publicațiuni: Dr. C. C. Codresu, Compendiu de Igienă, Bêrlad, 1885; Manual de medicină populară, Bêrlad, 1885.

5. La concursul publicat pentru traducerea din *M. T. Ciceronis, De officiis liber I* s'au prezentat doue manuscrise.

Bonbone.

Dna X. . . foarte cochetă de felul ei, are acum peste 50 de ani. Se vorbește despre moravurile sociale, în privința cărora dna X. se grăbește să dică:

— Eu ve asigur, că moravurile s'au îmbunătățit foarte mult. . . . Puteți să diceți ce veți voi. . . . Vedeți pe strade. Acum donececi de ani, nu puteam să fac un pas, fără ca vr'un domnișor să se ia după mine. . . Astăzi, ve mărturisesc, că pot să merg foarte liniștită pe stradă, fără să mai întelnesc nici unul care să se țină după mine!

Doi prieteni se întelnesc pe bulevard.

— Este adevărat, — întrebă unul din ei, — că ai fost pălmuit?

— Oh! da, și încă cum!

— Și nu me indoesc că acesta a avut urmări.

— Te mai indoești! am avut obrazul umflat trei zile. . .

Un învățator sătesc: esplică școlarilor sei cele dece porunci, apoi trecând a-i examina, întrebă p'ea mică țărâncuță:

— Care este a unspredecea poruncă?

Fetița, fără a se turbura, respunse îndată:

— Să ții cele dece porunci.

Doi prieteni se opresc pe bulevard, și între altele, încep convorbirea următoare:

— Inchipuește-ți. — dice unul din ei, — că soția mea întrebuințază o pudră care pare că este făcută cu zahar. . . De câte ori o sărut, imi pare că mânânc zahar.

— Ai dreptate. Asta am observat-o și eu.

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Cărți noue. *Sistem Național de Economia Politică* de Frideric List, traducțiune de dl T. N. Papiniu, prim-secretar de legațiune, a apărut la București;

volumul e preces de o prefață scrisă de dl P. S. Aurelian. — *Simplex Causeries d'une Mère* semnate cu pseudonimul Kiajna sub care se ascunde una din dcele societății bucureștene, a eșit la Hachette Paris. — *Origina Presei. Presa în străinătate și în România* de dl Emanoil Crețulescu, fost agent diplomatic la Paris, a eșit acolo. — *O privire asupra agiului* de U. T. Furtună, o mică broșură, a apărut la București.

• **Filoctet**, tragedie în 5 acte, după Sofocle, a fost tradusă în versuri de S. P. Simon, care publică invitare de prenumerațiune la lucrarea sa. Prețul unui exemplar e 50 cr. Jumătate din vinitul curat se va da ca ajutor pentru edificarea unei școle confesionale gr. cat. în comuna Șomfalău. Prețul se plătește la primirea opului, ce se va pune sub presă îndată ce numărul abonaților va fi de ajuns pentru plățirea tipăririi. Adresa e: Sim. P. Simon, Șomfalău, p. u. Bistrita (Besztercze, com. Besztercze-Naszod.)

• **Biblioteca copiilor.** Brașov, librăria N. Ciurcu, nr. 9 cuprinde «Oprisanul», legendă populară de V. Alecsandri. 10. «Istetă și pace», poveste de I. Pop Reteganul. 11. «Ariciul și vulpea», fabulă de P. Ispirescu. «Iudeată dréptă», după «icôna lumii» prelucrate și întocmite pentru copii de I. Dariu 12. «Copilul cerșitor», istoriôră morală de D. Lăpădat. «Mai bine ceva decât nimic», fabulă de A. Pann. «Leul la vênat», fabulă de A. Donici.

• **Reviste.** *Magasinul Literar* se numește o revistă nouă, care a apărut la Băcău în România, la 113 martie. Cuprinsul nrului 1 este următorul: Sandu, novelă. Pe un album, poezie. Cum e Tunda, așa și Manda, com. 1 act. Eri-Ađi-Mâne, p. Monologul unui cerșitor. Vięta lui Alesandru I. Poveste. Legenda rândunelei. Negustorie țigănescă, anecd. pop. Șarade etc. — *Rumânische Revue*, care a suferit ôrecare intrerupere din cauza unor grave împregiurări în familia dlui Diaconovici, ș-a reinceput aparițiunea. Broșura duplă pe ianuarie—februarie, a apărut în tipografia proprie. Cuprinde în partea literară: Români în Macedonia, Thracia, Thesalia, Epir și Grecia, după Bolintinian, de P. Broștean; Buchetăreasa de Florenta, novelă de V. Alecsandri, tradusă de Leon Schönfeld; O poveste populară din Bucovina, de Ioan Berar; Episoade din memoriul dlui Iosif Sterca-Șuluț; poezii de C. Stamati, G. Crețian și A. Sihlean, traduse de L. V. F. În partea politică se ocupă de Mocsări și publică cuvântarea din urmă a acestuia, încheiând cu o revistă. — *Convorbiri Pedagogice*, Nr. 3. Sumar: Doctorul Barbu Constantinescu (cu portret fotografic și facsimil de subscriere.) Industria domestică în școala populară. Istoria educațiunii și a instrucțiunii. E bine și bogat. (Pildă din popor.) Anecdote. Cronica contemporană. Revista pedagogică din diare. Curier bibliografic. Mosaic, etc.

• **Diaristic.** *Flautul* se numește o nouă foie literară ilustrată, care a început să apară la București. — *Minerva*, un nou diar literar, a apărut în București sub direcțiunea dlui G. Eremia, el ese odată pe săptămână. Abonamentul e dece lei pe an. — *Bălaurul*, foie săptămânală pentru umor și satiră, a apărut în Reșița, cu 3 fl. pe an, edată de dl Ion Simu.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

• **Șciri teatrale și musicale.** Dna Ar. Roman-Manolescu va da de serbătorile Pașcilor vr'o cinci representațiuni la Iași, la Teatrul Național de acolo. — *Dșora Bârsescu* a fost în săptămâna trecută la București, chemată de tatăl seu care nu e bine; dsa asistă la prima representațiune a lui «Otello.»

✕ **Teatrul Național din București.** Dilele trecute s'a jucat tragedia «Nerone» în beneficiul dlui Gr. Manolescu; s'a anunțat «Francillon» de Dumas-fiul, în beneficiul dnei Ari-tița Roman-Manolescu, tradusă de dl Dumitru Stăncescu, care va publica și această piesă în foia noastră. «Francillon» este cel mai mare succes al scenei din Paris în erna această. Stagiunea se va încheia la 1/13 aprilie.

✕ **Teatrul din Iași.** Dl și dna Popescu ș-au dat în săptămâna trecută reprezentațiunea de adio. Cu asta ocaziune s'a jucat «Banditul cu cinci fețe» dramă în 5 acte și 7 tablouri de Ed. Brisebare și Eugen Nus, tradusă de N. A. Bogdan. Stagiunea s'a încheiat cu renumita tragedie «Mărtea civilă» pentru beneficiul dnei Aglae Prutean. Sâmbătă la 5 martie n. a început să dea reprezentațiuni trupa de operă română din București: prima operă a fost «Lucia di Lammermoor» pentru debutul dnei Mongaliere, care înse n'a satisfăcut așteptarea publicului. A doua s'eră s'a cântat «Faust» cu dna Chri-english, care a cucerit publicul: asemenea și dnii Gabrielescu, Teodorescu au fost aplaudați cu plăcere; dna Odisean are o voce destul de frumoasă, care încă se formeză. S'a mai jucat apoi: Hernani și Carmen.

✕ **Violinistul Micheru în Constantinopol.** «Levant Herald» și «Le Phare du Bosphore» diare din Constantinopol, constată frumosul succes al artistului nostru, neobositul Micheru, obținut înaintea întregii societăți europene din Pera, la concertul din 17 febr. în sala teatrului «des Petits-Champs». Printre alte bucăți clasice din Beethoven și Wienavski, dl Micheru a cântat și «Floricea» care a provocat aplauzele unanime ale auditorilor. Dl Lange, directorul conservatorului în Pera, acompania pe dl Micheru la pian.

✕ **Concert în Hodoni.** Corul vocal românesc din Bobda a dat în carnavalul trecut un concert în Hodoni, sub conducerea învățătorului Sofronie Racovițan. După concert a urmat jocul până dimineța. Programul concertului a fost acesta: 1. «Spiritul», cvartet, esec. de cor; 2. «Românul», poezie de N. Baile, declamată de coristul Stefan Ghilezan; 3. «Sub Stefan Voda», cvartet de corul vocal cu solo; 4. «Andrei Florea», novelă de N. Ganea, declamată de coristul Ioan Giurgea; 5. «Junimea parisiacă», cvartet de corul vocal; 6. «Moda dela sate», poezie de D. Barbu, declamată de coristul Ioan Vancea; 7. «Cântecul lui Iancu», cvartet, executat de cor; 8. afară de program s'au mai executat piesele «Salutarea patriei», «La România» și «Tata Moș».

✕ **Concert în Varadia.** Corul vocal gr. or. din Varadia, lângă Oravița, a dat acolo în 27 februarie n. un concert, urmat de petrecere cu joc. Programul concertului: «Cântecul tricolorului», cor bărbătesc de Porumbescu; apoi «Scolă-te române de învăță carte», poezie decl. de un elev; «Imnul înfrățirii», cor micșt de Porumbescu; «Mustrea unei femei», poezie decl. de coristul P. Cipu; apoi «Tânguirea fetei bătrâne», poezie decl. de doue coriste; «Etă diua triumfală», cor micșt de Humpel; «Înima de Român» și «Juna de Român», poezii declamate de un elev și o elevă; «Uite mamă colo 'n sat», cor bărbătesc de N. Stef învățător; apoi «Fata de generariu», baladă populară decl. de doue eleve; «Cogiocul blăstemat», poezie declamată de coristul T. Cenda; «Hora Sinaiei», cor micșt de Porumbescu.

✕ **Concert în Lugoș.** Corul vocal al plugarilor din Silha, lângă Lugoș, a dat la Lugoș în 24 februarie sub conducerea plugarului I. Stoicanescu, o serată, cu următoarea programă: W. Humpel: «Diua triumfală», cor bărbătesc; «Capitanul Romano», poezie de V. A. declamată de V. Luminos; «Arcașul», solo V. Birescu

și cor bărbătesc; I. Vorobchievici: «Doină doiniță», solo et cvartet; Porumbescu: «Marșul cântăreților», cor bărbătesc și C. Caras: «Cor Stéua României». Apoi a urmat danțul. Vinitul curat a fost destinat pentru fondul școlar din Silha.

CE E NOU?

✕ **Știri personale.** *Maj.* Sa regina va merge la 26 l. c. la Mehadia, unde va petrece trei săptămâni și va sedé în vila Tatarezy. — *Regele și regina României* au plecat sâmbătă la Berlin să fie de față la serbarea aniversării a 90-a a împăratului Vilelm. — *Ul. Sa dl Ioan Szabó*, episcopul de Gherla, a fost dilele trecute primit în audiență de către regele în castelul de Buda; în aceeaș di a fost poțtit la mésa regescă. ✕ *Princesa Elena Cuza*, care a însoțit în Italia pe fiul seu mai tiner, care eră bolnav, s'a întors la Ruginosa; prințul Al. Cuza a însoțit pe fratele seu la Cannes, unde va petrece câteva vreme. — *Mitropolitul-primat al României* a luat dispozițiuni, ca în orașe nici un seminarist să nu se potă hirotonisi, decât numai având 7 clase seminariale. — *Dl Trifon Miclea*, carele a întrunit majoritatea voturilor la alegerea de protopresbiter al Panciovei, a fost întărit ca atare și de către consistoriul din Caransebeș. — *Dl dr. Eugen Mocioni* are bucurie părintescă, familia i s'a sporit cu un fiu, care în botez s'a numit Alexandru. — *Dl conte Ludovic Porciu*, fost comisar suprem de drumuri în Biharia, un bărbat forte simpatie în toate cercurile de-aici, a fost numit inspector al băilor erculane la Mehadia.

✕ **Reuniunea femeilor române din Sibiu** a ținut adunarea sa generală la 6 martie n. sub presiudiul dnei v.-presidente Ioana Bădila, presidenta dna Maria Cosma fiind bolnavă. S'a cetit raportul comitetului. Din acela aflăm, că școla reuniunii a fost frecventată în semestrul întéiu de 26 eleve, dintre cari 7 au fost adăpostite în internatul Asociațiunii. Numarul membrilor a crescut, făcându-se: 1. dna Valeria Popescu, soție de angloizat de bancă din Sibiu, membru fundator, solvind tacsă de 50 fl.; dnele Agnes Jurca, soție de proprietar din Roșășel, Elena Jourcescu, soție de notar comunal din Șaldorf și Anica Băciu, soție de econom din Șola membrii pe vieță solvind tacsă de 20 fl. S'au mai făcut membrii cu tacsă de câte 2 fl. 2 dómne și 7 domni. Astădi Reuniunea are 225 membrii. Er averea ei se urcă la 7662 fl. 78 cr. Adunarea a luat act cu plăcere și dând absolutoriu comitetului, acela se constituie astfel: în comitet, dómnele: Ioana Bădilă, Elena Popovici Barcian, Minerva Brote, Otilia Comșa, Maria Cosma, Maria Crișian, Anna Ghibu, Anna Moga, Elena Popescu, Constanța Pop, Alecsandrina Russu, Anastasia Toma. Ca bărbați de incredere, domni: Parteni Cosma, Nicanor Frateș, Ioan Popescu, baron David Urs de Mărgineam. Cu conchiemarea noului comitet spre constituire se autorisă dna Maria Cosma.

✕ **Fundațiunea Popasu.** Comitetul central din Caransebeș, instituit pentru arangiarea festivității iubileului de 50 ani al preoției Pr. SSale dlui episcop Ioan Popasu, în urma mai multor recercări vinite din afară, se vede indemnat de a aduce la cunoșcința onoratalui cler și popor din diecesă, că adreséză la idea emanată din partea mai multor onorațiuni ai diecesei, ca din incidentul acestui iubileu să se înființeze o fundațiune, care să poște numele Inaltului iubilar.

✕ **Conferința unui român în străinătate.** Cetim în diarul «La Tribune de Genève», că la 1 martie dl A. Dinga, unul din colaboratorii noștri esteri, a ținut în secțiunea șciințelor morale și politice a Institutului de acolo o conferință literară intitulată «Ereditatea

instincțelor, sentimentelor și pasiunilor. Conferențiarul a fost ascultat cu multă plăcere. Președintele secțiunii, dl Henry Fary, a mulțumit dlui Dinga pentru lucrarea sa frumoasă. Er dl Rollanday a cerut ca studiul să se publice în Buletinul Institutului.

Conferințe literare. *La Ateneul din București* s'au ținut de curând următoarele conferințe literare: dl dr. Stefanescu «Câmpu-Lung și împrejuririle sale, din punctul de vedere balnear și pitoresc»; dl dr. Urechia: «Ereditare—civilizare»; dl A. D. Xenopol: «Influența francesă». — *La cercul studiilor sociale din București* s'a ținut o conferință contradictorie asupra «Contradicțiilor sociale». — *La Ateneul din Bărlad*, dl Ghilbanescu: «Satira populară română». — *In Societatea „Tinerimea română” din București*, dl Ion Popescu: «Școlile rurale». — *La Caransebeș* dl Florian Bozgan a citit o narațiune intitulată «O convertire».

Societăți de credit și economii. *Aurora*, societate de împrumut și păstrare în Năsăud, va ține adunarea sa generală în anul acesta la 3 aprilie. — *Victoria*, societate de credit și economii care se înființează acum în Arad, va ține adunarea sa generală constituantă în 31 martie n. — *Someșana* s'ar numi o nouă societate de credit și economii, care se propune a se înființa la Deș. — *Albina* în anul trecut a avut un profit curat de 45,710 fl. 16 cr. — *Ardelena* din Orăștie, care va ține prima sa adunare generală în 20 martie, a avut în anul trecut un profit curat de 6,285 fl. 27 cr. — *Arieșana*, institutul de credit și economii, va ține adunarea sa generală constituantă la 23 aprilie, în Turda. În fruntea întreprinderii stau dnii: dr. Raț, Dionisiu St. Șuluț jud. reg. pens.; Ioan Molnar proprietar; Petru Roșca protopresbiter gr. or.; Simeon P. Moldovan em. prot.; Iuliu C. Vlăduț proprietar; Anania Moldovan avocat; Iosif Chiorean proprietar. — *Hunedora*, institutul de bani din Deva, a dăruit 110 fl. pentru scopuri culturale române.

Știri scurte. *Din părțile Reghinului* se scrie, că de când s'a numit protopop gr. cat. acolo părintele Basiliu Rațiu, școlile din districtul său au început a progresa, învățătorii slabi s'au înlocuit cu oameni harnici, li s'a îmbunătățit lefii și astfel învățământul a luat un avânt. — *La Curtea-de-Argeș* s'a constituit un Ateneu, sub președinția P. SS. episcopului Ghenadie, pentru a se ține conferințe publice. — *La Făgăraș* în 1325 martie se va ține adunarea generală a Reuniunii învățătoresci din tractul Făgărașului, sub președintele dlui Iuliu Dan.

Neorologe. *Ioan Tamașdan*, teolog de anul I al diecesei aradane, a murit la Arad în etate de 19 ani. — *Victor Eugen Boiu*, fiul dlui Zacharie Boiu, asesor consistorial în Sibiu, a încetat din viață la 11 martie, în etate de 9 ani și jumătate. — *Masimilian Lica*, jude regesc în pensiune, a murit la Sângeorgiu, în etate de 59 ani.

Deslegarea ghicitorei de semne din nr. 50:

Me gândiam la fericire,
Inse gândul meu în sbor
Auzi șoptindu-i tainic
Un glas trist și îngrozitor:
«Nu e om născut în lume,
Ca să fie fericit;
Fericirea e o umbră,
Un cuvânt inchipuit!

Carol Scrob.

Deslegare bună ni-a sosit numai dela dna Emilia Onciu n. Ciavoșchi în Uzdin, care a și obținut premiul.

Ghicitore de șac.

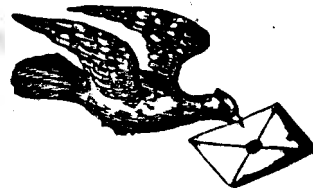
de

			Că	na	ne	e			
	te	u	o	ți	'n	tóm	pe	ză	
	ci	B.	se	nd	vi	vi	tris	cul	
ta	me	frun	ni			ar	A	ru	té
ru.	te	un					și	ir	mo
Nu	i	nu					rul	đe	sbó
sim	do	gh	ză			ri	lan	ta	Gh
	ța	a	ce	a	in	de	tor	ră	
	in	té	ia	Si	ma	da	ri	vi	
			ni	ce	u	se			

Se pôte deslegá după promenada calului.

Terminul de deslegare e 31 martie. Ca totdeauna și de astă-dată se va sorti o carte între deslegători.

Poșta Redacțiunii.

M. Dateș. Bun ajuns!
Cernăuți. Ne pare reu, că nu putem publicá rectificarea scrisă atât de violent și nesemnată de nimenc, încât ne pare un fel de apocrif
Bp. Poezia va eși în nrul viitor.

Drei C. L. în H. Totdeauna cu multă plăcere.

Focșani. Promisiunea ni-a făcut bucurie Ve rugăm să o și împliniți.

Dnei A. B. Incă 'n treiluniul acesta.

Drei M. D. Cât mai curând.

X. Y. Da.

Călindarul săptămânei.

Dzua sept.	Călindarul vechiu	Călind nou
	Duminea 3 Ev. dela Marcu c 8, gl 7.	
Duminecă	8 Păr. Teofilat	20 Guthbert
Luni	9 + 40 Mart. d. Sevasta	21 Benedict
Mărți	10 Mart. Condrat	22 Rafail
Mercuri	11 Păr. Sofronie	23 Teodor
Joi	12 Cuv. Teofan	24 Gavriil
Vineri	13 Păr. Nichifor	25 + Bunavestire
Sâmbătă	14 Guv. Bened. și Alex.	26 Emanoil

Rugăm cu stăruință pe abonații noștri, cari încă nu s'au achitat abonamentele, ca în timp de opt zile să-și refuască datoria. Cei ce nu ne vor trimite abonamentul până la terminul acela, vor primi dela noi ramburse postale, căci neavând alte fonduri la dispoziție, decât abonamentele, este necesar, ca aceste să se facă regulat și să se plătescă înainte.

Proprietar, redactor răspundător și editor: **IOSIF VULGAN.**

Cu tipariul lui Otto Húgel în Oradea-mare.